

ת"ד 2524/08/15 - מדינת ישראל נגד פלאח גויאלס

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
ת"ד 2524-08-15 מדינת ישראל נ' גויאלס

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלאח גויאלס

הנאשם

גזר דין

העבירה

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות מיום 25.6.13 של הפקרה אחרי פגיעה בניגוד לסעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן-הפקודה) ועבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה בניגוד לסעיפים 2(א) ו- (ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל - 1970.

לפי עובדות כתב האישום ביום 25.3.13 בשעה 16:15 נהג הנאשם ברכב פרטי ברחוב החי"ל לכיוון רחוב בר כוכבא בירושלים. באותה עת רכב שמעון אלבז (להלן: "המתלונן") על אופניים חשמליות מכיוון רחוב בר כוכבא לכיוון רחוב נהגי הפרדות. משהבחין המתלונן ברכב הנאשם בלם את האופניים ונפל על הכביש ולאחר נפילתו פגע בו הנאשם. כתוצאה מהתאונה נגרמו למתלונן רגישות בעמוד שדרה לומברי ושפשופים בכפות הידיים.

הנאשם ראה את נפילתו של המתלונן, לא עצר במקום התאונה או קרוב לה ככל האפשר כדי לעמוד על תוצאותיה ולא הזעיק עזרה.

הנאשם נהג ברכב ללא תעודת ביטוח חובה בתוקף.

הנאשם לא הואשם בגרימת התאונה .

עברו של הנאשם

עמוד 1

הנאשם יליד 1977. לנאשם רישיון נהיגה משנת 2002 ולחובתו 10 הרשעות קודמות בתעבורה בעבירות מהירות, אי ציות לרמזור אדום, אי ציות לתמרור עצור ועוד. לנאשם הרשעה בעבירת מהירות מסוג ברירת משפט שבוצעה לאחר התאונה.

אין לנאשם עבר פלילי.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם נשוי ואב לשני ילדים, הוא ואשתו אינם עובדים ומתקיימים מקצבת ביטוח לאומי. הנאשם חירש-אילם מלידה יתום מאב מגיל 6. לנאשם קשיים כלכליים הנובעים מלקותו הרפואיים והשלכותיה.

הנאשם הסביר לשירות המבחן כי עזב את מקום התאונה כיוון שחשש שבשל חירשותו יתקשה להסביר עצמו לסובבים אותו והם יפגעו בו פיזית וכיון שחשש שאשתו וילדיו שהיה בדרכו אליהם ידאגו לו.

שירות המבחן התרשם כי בעת ביצוע המעשים התקשה הנאשם להבין את ההשלכות הפליליות של מעשיו וכיום הוא מבין את חומרת מעשיו ומפנים את הטעות בהתנהלותו.

יחד עם זאת התרשם שירות המבחן כי הקושי של הנאשם ביצירת קשר, קשייו הכלכליים ובדידותו מהווים סיכון למעורבות פלילית בעתיד.

שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית וחינוכית של צו של"ץ ואם יוחלט על מאסר בעבודות שירות להתאימו לקשיים של הנאשם. עוד המליץ שירות המבחן על הטלת פסילה, פסילה על תנאי ופיצוי.

טיעונים לעונש

לטענת המאשימה לעבירת הפקרה שלוש תכליות והן הושטת סיוע רפואי לנפגע בתאונה, סולידריות חברתית ועזרה לזולת ומתן אפשרות לגורמי האכיפה לבדוק את הזירה ואת אחריות המעורבים בתאונה. המאשימה הגישה שני פסקי דין בהם הורשעו נאשמים בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה והצביעה על החומרה שבתי המשפט רואים גם בעבירה זו. לטענתה מתחם הענישה במקרה זה בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד ל- 24 חודשי מאסר וזאת בנסיבות בהן לא יוחסה לנאשם אחריות לתאונה.

המאשימה בקשה למקם את הנאשם בתחתית מתחם הענישה וזאת לאור הנסיבות המקלות של האירוע, העובדה שלנאשם אין עבר פלילי, התסקיר חיובי והעובדה שהנאשם לקח אחריות והודה. המאשימה בקשה להשית על הנאשם מאסר של 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה בפועל, פסילה על תנאי ופיצוי המתלונן.

המאשימה הגישה את הצהרת הנפגע בתאונה.

ב"כ הנאשם בקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם צו של"צ הנמצא לטענתו אף הוא במתחם הענישה. לטענתו מתחם הענישה מתחיל במאסר על תנאי ושל"צ ועד מאסר. ב"כ הנאשם בקש להתחשב בעובדה שהנאשם לא הואשם באחריות לתאונה עצמה, בכך שהנאשם בצע את העבירה על רקע המגבלה ממנה סובל והקושי שלו בתקשורת עם הסביבה, בכך שלא מדובר באדם עברייני ובכך שהאירוע היה טראומטי גם עבורו.

עוד בקש ב"כ הנאשם להתחשב בנסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם, בקשייו הכלכליים, באחריות שנטל על האירוע ובשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום שגרם לנאשם לעינוי דין וחוסר וודאות.

לטענתו מהתסקיר עולה סיכוי ממשי לשיקום המצדיק סטייה ממתחם הענישה.

ב"כ הנאשם בקש להימנע מהטלת פסילה על הנאשם בשל כך שרישיונו דרוש לו לצורך טיפול בשני ילדיו וכן להימנע מהטלת קנס.

לטענתו פסקי הדין שהגישה המאשימה חמורים בהרבה מהמקרה דנן.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

הממונה על עבודות שירות מצא את הנאשם מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות בבית הזקנים בקרית מנחם.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

עבירת הפקרה אחרי פגיעה היא מן החמורות שבעבירות התעבורה שכן אין מדובר רק באי ציות לחוקי התנועה, אלא בעבירה מוסרית מהמעלה הראשונה של הפקרת אדם שנפגע לגורלו.

עבירת ההפקרה בה הורשע הנאשם הינה עבירה שבה היסוד הנפשי הוא של רשלנות דהיינו היה על הנאשם לדעת כי גרם לפגיעה באדם בתאונת דרכים.

יפים לכאן דברי כב' השופט מ' חשין ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, 198 :

"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפוקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה עתה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה - אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו - ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין. חומרה וכיעור אלה שבמעשה הנהג הביאו לבריאתה של העבירה ולקביעת עונש חמור בצדה: תשע שנות מאסר."

הערכים המוגנים הנפגעים בעבירת ההפקרה הם בטחון הציבור ושלום הציבור, עזרה הדדית, סולידריות חברתית, שלטון החוק והסדר הציבורי.

בע"פ 1789/14 נחמיה נ' מדינת ישראל, מיום 22.10.14 (להלן: "פסק דין נחמיה"), בפסקה כ"ז קבע כב' השופט רובינשטיין לעניין הערכים המוגנים בעבירת הפקרה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו" (ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (2010)). באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין "לא תעמד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006))."

וראו גם בת"פ (ב"ש) 36056-01-14 מדינת ישראל נ' צ'צ'שוילי, מיום 10.6.14).

לצורך קביעת מתחם הענישה אבחן את מתחמי הענישה והענישה אשר נקבעו על ידי בתי המשפט במקרים דומים שבהם היה הנאשם מעורב בתאונה בה פגע באדם שלא באשמתו, הפקיר את הנפגע והורשע בעבירה של הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה.

בעפ"ג (ב"ש) 18523-07-15 דאזנשוילי נ' מדינת ישראל, מיום 18.11.15, שהוגש על-ידי המאשימה, הורשע נאשם בעבירות של נהיגה ברשלנות, גרימת חבלה, הפרת חובה לנהוג על הכביש בלבד, מעבר על פני המדרכה ועבירת הפקרה אחר פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודה. הנאשם בצע פניית פרסה רחבה בכביש מרכזי בעל מספר נתיבים, עלה על מדשאה, חצה מסלול נסיעה המיועד לרוכבי אופניים ופגע בקטין בן 7 שרכב על אופניו. הנאשם עצר לזמן קצר ונמלט מהמקום על אף שאמו של הקטין צעקה לו לעצור. הקטין נחבל בגופו ובפניו ופונה לבית החולים. לנאשם עבר פלילי בעבירות אלימות ורכוש, התסקיר בעניינו היה חיובי, הוא הודה באשמה ועבר הליך טיפולי. על הנאשם הושתו מאסר של 13 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה למשך 5 שנים ופיצוי משפחת הקטין שנפגע. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי מעשיו של הנאשם חמורים ביותר.

בעפ"ת (י-ם) 33696-02-14 מדינת ישראל נ' עגלוני, מיום 10.3.14, הורשע הנאשם בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודה ובעבירה של נהיגה ללא ביטוח. הנאשם פגע בקטין על מעבר חציה. הקטין נפל על הכביש לאחר זמן קצר קם הלך לצד הכביש וטופל מ על-ידי עוברי אורח. תחילה עמד הנאשם במקום מבלי לצאת מהרכב אך כעבור זמן קצר ברח מהמקום. לנאשם עבר תעבורתי הכולל 67 הרשעות.

בית המשפט קבע כי מדובר ברף הנמוך של עבירת ההפקרה בה נע מתחם הענישה בין מאסר קצר בעבודות שירות לבין מאסר של מספר שנים. בית המשפט התחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובנכותו והטיל עליו פסילה למשך 18 חודשים, פסילה על תנאי ומאסר על תנאי. המאשימה טענה כי מדובר בענישה מקלה וכי המתחם הענישה מתחיל בעבודות שירות או לפחות בצו של"צ. בית המשפט דחה את ערעורי הצדדים וקבע כי הענישה בעבירת ההפקרה מצדיקה בדרך כלל ענישה חמורה יותר אולם בשל נכותו של המערער והעובדה כי מדובר בעבירת הפקרה ברף הנמוך היה מקום להקל בעונשו של הנאשם.

בעפ"ת (ת"א) 44424-01-14 **ביטון נ' מדינת ישראל**, מיום 13.2.14, הורשע הנאשם בעבירות של הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה, בנהיגה ברשלנות שגרמה לתאונת דרכים וגרימת חבלת של ממש. הנאשם סטה מנתיבו, לא הבחין באופנוע ופגע בו. כתוצאה מהתאונה נגרמה לנוסעת על האופנוע פציעת ראש קשה. הנאשם הפקיר את הנפגעת. הנאשם צעיר ללא עבר תעבורתי מכביד. על הנאשם הושתו עונש מאסר למשך 6 חודשים בעבודות שירות, קנס, פיצוי, פסילה למשך 45 חודשים, פסילה מותנית וצו מבחן לשנה. בית המשפט דחה את הערעור וקבע כי רשלנותו של הנאשם וההפקרה הובילו לתוצאות קשות מאוד.

בעפ"ת (ת"א) 40503-10-13 **פריג נ' מדינת ישראל**, מיום 21.11.13, הורשע הנאשם בעבירה של הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה. בית המשפט לתעבורה קבע כי מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הטיל על הנאשם 4 חודשי עבודות שירות ו- 3 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי קבל את הערעור הן לענין מתחם הענישה והן לענין העונש.

בית המשפט קבע כי מתחם הענישה בעבירה הפקרה ברף הנמוך לפי סעיף 64א(א) לפקודה שאינו דורש מודעות בפועל אלא רשלנות אינו מתחיל במאסר וביטל את עונש המאסר שהוטל על הנאשם:

" מי שאשם בעבירת רשלנות בלבד ולא בעבירת מודעות, שליחתו למאסר כאשר עיקרון קדושת החיים איננו עומד מנגד, צריך לעשות בזהירות, וכך כאשר לקביעת מתחם הענישה.

הנני סובר שמתחם הענישה שקבע בית משפט קמא, בנסיבות מקרה זה, אותו העמיד על עונש מאסר בין ריצוי בעבודות שירות לבין 24 חודשים הינו חמור מדי, איננו הולם את נסיבות המקרה ואשמו של המערער.

הנני סובר שהמתחם הראוי הינו מתחם ענישה שהגבול העליון שלו הוא בוודאי מאסר, משום שהעונש המקסימאלי, עפ"י העבירה, הינו שלוש שנות מאסר. בנסיבות המקרה, צריך שיהיה נמוך יותר ובוודאי שהרף הנמוך יכול להיות גם עונש שלא כולל עונש מאסר בפועל כלל ועיקר."

בת"פ (מח' ת"א) 56551-03-11 **מדינת ישראל נ' שלולשוילי**, מיום 25.7.12, הורשע נאשם בן 72 בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה, לאחר שהפקיר אדם שפגע בו מבלי שהבחין בו וגרם למותו. הנאשם לא הואשם באחריות לתאונה. לנאשם נכות של 150%, הוא סובל מפגיעה קוגניטיבית ויש ספק ביכולתו להמשיך ולנהוג. בית המשפט קבע כי עקב רשלנות לא הבחין הנאשם בפגיעה במנוח וכי לא הוכח שהמנוח לא טופל כראוי בשל מחדלו של הנאשם. בשים לב לקביעות אלה ולכך שהנאשם לא הורשע באחריות לתאונה קבע בית המשפט כי מדובר בקצה התחתון של החומרה

ועל כן אין מקום לעונש מאסר ממש. בית השית על הנאשם שנת מאסר על תנאי ופסילה לצמיתות. בית המשפט קבע כי אין מקום לקבוע פיצוי לנפגע מקום שהנאשם אינו אחראי לקרות התאונה עצמה ומבלי שהוכח כי מחדלו החמיר את נזקו של הנפגע.

בת"פ (י-ם) 51405-10-12 **מדינת ישראל נ' קונבר**, מיום 28.6.15, שהוגש על ידי המאשימה, הורשע נאשם בהסדר טיעון בעבירות של הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה ובעבירה של ביצוע מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין. האירוע המתואר בפסק הדין הינו חמור ביותר. הנאשם נמלט מהמשטרה שהציבה מחסום משטרי, ביצע פניית פרסה תוך חציית קו הפרדה רצוף, פגע ברכב אחר והמשיך בנסיעה. כתוצאה מהתאונה נפגעה נוסעת שהיתה בהריון וישבה לצד הנהג ברכב הנפגע. התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם נעדר המלצה טיפולית אך ככלל היה חיובי והמליץ על עונש של מאסר בעבודות שירות. על הנאשם הושטו 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה למשך שנתיים, פסילה על תנאי ופיצוי לנפגעת העבירה.

בת"ד (נצ') 2966-04-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.14, הורשע נאשם בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(א) ובנהיגה ללא ביטוח. הפגיעות בנפגעים כתוצאה מהתאונה קלות. לנאשם עבר תעבורתי לא מכביד אך התסקיר בעניינו היה שלילי במסגרתו הוא הטיל את האחריות לאירוע על הנפגע. לנאשם נסיבות אישיות קשות. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע מחודש מאסר ועד שנת מאסר, פסילה שבין 3 שנים ל-5 שנים וקנס. בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך חודש לריצוי בפועל בשל חומרת עבירת ההפקרה, מאסר על תנאי של 6 חודשים, פסילה למשך 3 שנים, פסילה על תנאי וקנס.

מהפסיקה עולה כי בתי משפט קבעו מתחמי ענישה שונים לפי נסיבות האירוע. בחלק מפסקי הדין נקבע כי מתחם הענישה מתחיל בעונש מאסר מותנה ועונש פסילה למשך מספר שנים, ובחלק מפסקי הדין נקבע כי מתחם הענישה מתחיל בעונש מאסר של ממש לתקופה קצרה. סבורה אני כאשר מדובר בעבירת רשלנות ברף הנמוך בה היסוד נפשי הוא של רשלנות נע מתחם הענישה ממאסר לתקופה קצרה שיכול ותרוצה בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשי מאסר בפועל במקרים החמורים.

באשר לרכיב הפסילה נע מתחם הענישה בין 24 חודשי פסילה ל- 7 שנות פסילה.

העונש בתוך מתחם הענישה נקבע, בין היתר, בהתחשב באחריותו של הנאשם לעצם קרות התאונה, בחומרת תוצאות התאונה, בעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם, בהתמשכות ההליכים, בלקיחת האחריות של הנאשם, בהליכי שיקום, במידת המודעות בפועל להפקרה ולהשלכת ההפקרה על מצבו של הנפגע.

מבין שיקולי הענישה שעל בסיסם מתבצעת מלאכת גזירת העונש בעבירת ההפקרה יש לשיקול ההרתעה מעמד מיוחד וזאת למען יראו וייראו ועל מנת למגר התנהגות חמורה ובלתי מוסרית זו.

ראו לעניין זה דברי כב' השופט טננבוים בת"ד (י-ם) 2007/09 **מדינת ישראל נ' צמח**, מיום 9.8.10:

"הנטייה האנושית הטבעית לברוח בעת צרה, מחייבת כי התגובה להתנהגות זו תהא קשה. מן הראוי כי שום נהג לא ירהרר אפילו על אפשרות זו של בריחה. יש הכרח ליצור אווירה שבה יהיה ברור לכל נהג כי הדבר החמור ביותר מבחינת החוק והציבור הוא להימלט מהמקום או אפילו לנסות להימלט... מדיניות הענישה כלפי נהגים שאינם משאירים פרטים ובורחים צריכה להיות נוקשה. עלינו לעשות כל שניתן לביעור ולמיגור תופעה מעין זו וזאת באמצעות הטלת עונש מרתיע. העונש צריך להיות כזה שיוביל למסקנה כי הימלטות ממקום התאונה אינה משתלמת. מובן כי כשלעבירה זו מצטרפות עבירות חמורות נוספות של גרימת נזק לרכוש או אדם, חבלה חמורה, אי ציות לאור אדום ונהיגה רשלנית, יש להחמיר עוד בענישה."

וראו עוד בסעיף כ"ט בפסק הדין נחמיה.

העונש המתאים לנאשם

הענישה היא לעולם אינדיוידואלית ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין שומה על בית המשפט להניח לצד מתחם הענישה המקובל את המקרה האינדיוידואלי שבפניו ולשקול מה יהיה העונש המתאים ואיזה שיקול הינו המרכזי וזאת בהתאם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו ונסיבות ביצוע העבירה.

יפים לכאן דברי כב' השופט מנחם אלון ז"ל בע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, עמ' 174-176:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה אינדיוידואלית של כל עבריין 'באשר הוא שם'" (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיוידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך."

מצאתי למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה וזאת נוכח נסיבות ביצוע העבירה והעובדה כי הנאשם אינו אשם בתאונה, העובדה כי לא נטען שמצבו של הנפגע בתאונה הוחמר עקב ההפקרה, בהתחשב בהודאתו של הנאשם, בתסקיר החיובי ובנסיבותיו האישיות של הנאשם.

סעיף 40ד לחוק העונשין מאפשר לחרוג ממתחם העונש במקרה שבו ניכר כי הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם ולקבוע את העונש לפי הצורך השיקומי של הנאשם ולהעדיפו על פני עקרונות הגמול וההרתעה.

תסקיר שירות המבחן מצביע אמנם על חרטה כנה של הנאשם אך בה בעת מצביע על קשייו של הנאשם היוצרים תשתית למסוכנות. לא מצאתי כי ישנו סיכוי של ממש לשיקום הנאשם על רקע דברי העובדת הסוציאלית המטפלת בנאשם.

המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ חורגת ממתחם הענישה ואינה מתאימה למקרה שבפני. יחד עם זאת מצאתי לאמץ את המלצתו החלופית של שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות זאת לצד מאסר מותנה מרתיע.

נוכח העובדה שהנאשם לא אשם בתאונה עצמה ולא הוכח כי בעצם עזיבת מקום התאונה היה כדי להחמיר את מצבו, איני מוצאת מקום להטיל על הנאשם פיצויים.

לחומרה לקחתי בחשבון את חומרת העבירה ואת העובדה שעל אף שהנאשם הבחין בתאונה ובתוצאותיה נמלט מהמקום.

לקולה התחשבתי בנסיבות האירוע המצוי ברף חומרה נמוך, בעובדה שהתאונה לא התרחשה באשמת הנאשם, בכך שעצם ההפקרה לא גרמה להחמרה במצבו של הנפגע, בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בהעדר עבר פלילי ובעבר תעבורתי שאינו מקל אך גם אינו מכמיר מאוד ובכך שהודה בכתב האישום ולקח אחריות על מעשיו.

מצאתי להתחשב גם בשיהוי הניכר בהגשת האישום בתיק זה. התאונה אירעה ביוני 2013 וכתב האישום הוגש כעבור למעלה משנתיים באוגוסט 2015. (ראו ת"ד (חי') 14621-08-10 מדינת ישראל נ' חמדאן, מיום 28.11.12).

על יסוד טיעוני הצדדים והאמור לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסרו למשך חודשיים שירוצה בדרך של עבודות שירות.

הממונה על עבודות השירות יתאם לנאשם מועד חדש לריצוי עבודות השירות ויעבירו לאישור בית המשפט. הנאשם יתייצב במועד שיאושר על ידי בית המשפט עד לשעה 10:00 בבוקר, בפני הממונה על עבודות שירות במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע, לצורך קליטה והצבה.

2. מאסר למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על עבירות הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה או אם יעבור על עבירת נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה.

3. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים. הנאשם יפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט עד ליום 3.2.19.

4. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים על עבירות הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה או על עבירת נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודה.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

5. קנס בסך 1000 ₪ הקנס ישולם ב-5 תשלומים החל מיום 3.2.19.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ט, 18 נובמבר 2018, בנוכחות הצדדים.